

Arrest

nr. 184 738 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de politieke problemen en dat bij een terugkeer de veiligheid en integriteit van betrokkene ernstig gevaar zou lopen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de politieke problemen en dat bij een terugkeer de veiligheid en integriteit van betrokkene ernstig gevaar zou lopen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 1 van dit Verdrag slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 1 van dit Verdrag volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat familieleden van betrokkene in België wonen, namelijk haar moeder, haar broer en haar zussen en hun gezinnen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verder beweert betrokkene dat zij sinds juli 2007 in België verblijft, dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst, dat zij haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21 oktober 2013 vrijwillig met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zodoende kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou betrokkene sinds juli 2007 in België verblijven. Betrokkene zou in december 2013 terug naar België zijn gekeerd. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende deze twee maanden een verblijfplaats moet gehad hebben in haar land van herkomst. Bijgevolg is het dus zeer

onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Overigens kan betrokkene, zoals ze al eerder heeft gedaan, een beroep doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de bewering betreft dat een terugkeer een verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig en bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden van anderen en ook nooit problemen heeft gemaakt aan anderen, dat zij een blanco strafregister heeft en nooit een gevaar heeft betekend voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt perfect de Nederlandse taal, is werkwillig en heeft vele sociale contacten en relaties) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.4. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.5. Op 15 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing luidt:

Wat betreft de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verder beweert betrokkene dat zij sinds juli 2007 in België verblijft, dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst, dat zij haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokken op 21 oktober 2013 vrijwillig met OOM is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zodoende kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou betrokkene sinds juli 2007 in België verblijven. Betrokkene zou in december 2013 terug naar België zijn gekeerd. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende deze twee maanden een verblijfplaats moe gehad hebben in haar land van herkomst. Bijgevolg is het dus zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie .

Overigens kan betrokkene zoals ze al eerder heeft gedaan een beroep doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleiding, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodaties/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Terwijl,

De overweging "De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" gebrekkig is doordat ze gebaseerd is op een loutere vooronderstelling en in die zin voorbarig is;

Verweerster kan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en in de fase van het beoordelen van de ontvankelijkheid niet weten of het gaat om een tijdelijke dan wel een definitieve scheiding.

Verweerster kan en mag enkel uitgaan van het feit dat de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procédure een scheiding impliceert.

Verweerster gebruikt de vermelding "tijdelijke" scheiding om het nadeel voor verzoekster te minimaliseren. Verweerster gebruikt deze toevoeging "tijdelijke" scheiding evenwel voorbarig en geeft daardoor blijk van machtsoverschrijding

De beoordeling van een eventuele schending van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM, houdende de bescherming van het recht op privé- en gezinsleven, is daardoor niet op een juiste wijze gebeurd.

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM;"

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Haar tweede middel zet de verzoekende partij als volgt uiteen:

"Aangezien de bestreden beslissing luidt:

"Verder beweert betrokkene dat zij sinds juli 2007 in België verblijft, dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst, dat zij haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokken op 21 oktober 2013 vrijwillig met OOM is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zodoende kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou betrokkene sinds juli 2007 in België verblijven. Betrokkene zou in december 2013 terug naar België zijn gekeerd. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende deze twee maanden een verblijfplaats moe gehad hebben in haar land van herkomst. Bijgevolg is het dus zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie".

Terwijl,

Het manifest onredelijk is vanwege verwerende partij om uit het feit dat verzoekster op 21 oktober 2013 vrijwillig teruggekeerd is naar Armenië, doch reeds een maand later noodgedwongen opnieuw naar België keert, af te leiden "Zodoende kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou betrokkene sinds juli 2007 in België verblijven".

Immers uit haar paspoort blijkt dat verzoekster effectief in 2007 naar België is gekomen (zie stuk 1 bij aanvraag van verzoekster).

Verwerende partij is aan dit stuk voorbijgegaan.

In de bestreden beslissing bevestigt verwerende partij wel dat verzoekster pas in 21 oktober 2013 teruggekeerd is naar Armenië.

Verzoekster verbleef m.a.w. weldegelijk 7 jaar in België.

De beoordeling van verwerende partij is in deze manifest gebrekkig en onzorgvuldig.

Het gegeven dat verzoekster 7 jaar in België heeft gewoond is een element dat mee moet genomen worden in de proportionaliteitsafweging op grond van artikel 8 EVRM.

Door dit gegeven te miskennen heeft verwerende partij een gebrekkige belangenafweging gemaakt en artikel 8 EVRM geschonden.

Ook heeft verwerende partij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geschonden, doordat de lange verblijfsduur van iemand weldegelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM;"

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid

deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de overweging *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* gebrekkig is doordat ze gebaseerd is op een loutere veronderstelling en in die zin voorbarig is daar de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en in de fase van het beoordelen van de ontvankelijkheid niet kan weten of het gaat om een tijdelijke dan wel een definitieve scheiding en zij enkel mag uitgaan van het feit dat de verplichting om een aanvraag in te dienen via de gewone procedure een scheiding impliceert, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst wijst de Raad er op

dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij uitgaat van een tijdelijke scheiding, doch wel motiveert dat de verplichting terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een 'eventuele' tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien wijst de Raad er op dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het feit dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat er omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, komt het de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij betreffende de aangevoerde omstandigheid aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat *"De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt"*. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou de verwerende partij door het gebruik van het woord tijdelijk voorbarig zijn geweest en daardoor blijk geven van machtsverschrijding, noch dat de beoordeling van de eventuele schending van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM daardoor niet op juiste wijze is gebeurd.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het *in casu* om een definitieve scheiding zou gaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de vermelding tijdelijke schending gebruikt om het nadeel voor de verzoekende partij te minimaliseren, wijst de Raad er vooreerst op dat in de motieven van de bestreden beslissing geenszins de vermelding 'tijdelijke scheiding' kan gelezen worden doch wel *"eventuele tijdelijke verwijdering"*. Voorts stelt de Raad vast dat door de term 'tijdelijk' toe te voegen aan de term 'verwijdering' zij het karakter van de verwijdering alsook het nadeel voor de verzoekende partij omschrijft. De verwerende partij gebruikt de term 'tijdelijke verwijdering' niet om het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel te minimaliseren, doch gebruikt de term 'tijdelijke verwijdering' om aan te tonen dat het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel, met name de scheiding van de familieleden en de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, niet zo zwaar doorweegt dat gewag kan gemaakt worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en van buitengewone omstandigheden.

3.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat het onredelijk is van de verwerende partij om uit het feit dat zij op 21 oktober 2013 vrijwillig is teruggekeerd naar Armenië, doch reeds een maand later noodgedwongen opnieuw naar België kwam, af te leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering als zou zij sinds juli 2007 in België verblijven, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij betoogt dat uit haar paspoort blijkt dat zij immers effectief in 2007 naar België is gekomen, dat de verwerende partij aan dit stuk is voorbijgegaan. Echter stelt de Raad vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij naar België is gekomen in 2007 betwist, doch enkel het feit dat zij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 20 maart 2014, 'sinds' juli 2007 in België verblijft, waarbij zij verduidelijkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 oktober 2013 vrijwillig is teruggekeerd naar haar herkomstland. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing de verwerende partij wel bevestigt dat zij pas op 21 oktober 2013 teruggekeerd is naar Armenië en dus wel degelijk 7 jaar in België verbleef, wijst de Raad er op dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verzoekende partij 7 jaar in België verbleef, doch betreffende het verblijf van de verzoekende partij in België oordeelt dat *"uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21 oktober 2013 vrijwillig met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zodoende kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou betrokkene sinds juli 2007 in België verblijven. Betrokkene zou in december 2013 terug naar België zijn gekeerd. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende deze twee maanden een verblijfplaats moet gehad hebben in haar land van herkomst. Bijgevolg is het dus zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Overigens kan betrokkene, zoals ze al eerder heeft gedaan, een beroep doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie*

over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en dat er in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaat niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat in de eerste bestreden beslissing omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot het verblijf van de verzoekende partij, geoordeeld wordt dat “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.” en “De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt perfect de Nederlandse taal, is werkwilleg en heeft vele sociale contacten en relaties) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonst waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen van lang verblijf heeft onderzocht in het kader van de “buitengewone omstandigheden”, doch deze niet aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daar de verzoekende partij op 21 oktober 2013 vrijwillig is teruggekeerd naar Armenië met IOM en er aldus gesteld kan worden, gelet op het feit dat zij in december 2013 teruggekeerd zou zijn naar België, dat zij gedurende twee maanden een verblijfplaats moet gehad hebben in haar land van herkomst en het bijgevolg zeer onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing, alsook daar dit element (langdurig verblijf) niet aantoonst waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland.

Met de enkele verwijzing naar het feit dat zij 7 jaar in België verbleef en dit sinds 2007 tot 21 oktober 2013 en door het louter stellen dat de lange verblijfsduur wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij manifest gebrekkig en onzorgvuldig is.

3.8. De verzoekende partij kan ter terechtzitting bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet is teruggekeerd in 2013, nu zij in haar verzoekschrift reeds verwijst naar het feit dat zij is teruggekeerd naar Armenië op 21 oktober 2013 en naar het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel bevestigt dat zij pas 21 oktober 2013 is teruggekeerd naar Armenië en aldus 7 jaar in België verbleef (verzoekschrift p. 5). Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt eenzijdig is en door haar betwist wordt, doch slaagt zij er niet in *in concreto* aan te tonen dat de informatie waarop de verwerende partij zich beroept onjuist is.

3.9. Waar de verzoekende partij meent dat door het gegeven dat zij 7 jaar in België heeft gewoond te miskennen, de verwerende partij een gebrekkige belangenafweging heeft gemaakt en ook artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het 7-jarige verblijf van de verzoekende partij tussen juli 2007 en oktober 2013 betwist. Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze een 7-jarig verblijf in België een invloed kan hebben op een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een gezins- en privéleven beschermt. Zij laat immers na aan te tonen welke

gevolgen een 7-jarig verblijf in België heeft gehad op haar gezins- of privéleven. Met het louter verwijzen naar een 7-jarig verblijf in België toont de verzoekende partij niet aan welke elementen de verwerende partij niet in ogenschouw heeft genomen bij de door haar gevoerde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede, in zoverre de verzoekende partij zou wensen te doelen op de gezinsbanden en de relaties die deel uitmaken van het privéleven in België die zijn voortgevloeid uit een 7-jarig verblijf in België, wijst de Raad er op dat de verwerende partij deze aangevoerde gegevens wel degelijk heeft afgetoetst aan artikel 8 van het EVRM doch heeft geoordeeld dat *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”* De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het feit dat de familiale relaties 7 jaar bestaan of het feit dat de sociale contacten 7 jaar bestaan afbreuk doen aan voormelde motieven. Zij toont geenszins een gebrekkige belangenafweging of een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.10. De verzoekende partij maakt derhalve met voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Voorts laat de verzoekende partij na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER